

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 3.

Den 1. Novbr. 1870. Pris: 6 Sk. pr. Kxp.

Iblandt de Hellige.

(Fra „American Paper.“)

Fyrrrethve engelske Mile fra Ogden ligger Salt Lake City midt i et Dalsøre, der er circa 35 Mile bred og omgivet paa tre Sider af høie sneedækte Bjerge. I flere Henseender er det en fortryllende By — ja jeg tør sige, den er hundrede Aar forud for mangen stor Stad, der hovmoder sig af sin kristelige Civilisation. Gaderne ere 132 Fod brede med rislende Bække langs hvert Fortoug, hvilket er smykket med deilige Alleer; Haverne ere store og bugne med Frugt; mange af Bygningerne ere elegante, og i det Hele gives der neppe noget Markværldigere i Verden, end at den fuldstændig øde Dal, der omgiver Bestens „døde Hav,“ hvor ingen Fisk kan leve, en Dal, hvor indtil 1847 intet levende Menneſte kunde høre, undtagen den vilde Indianer, idag frembyder et Syn som Salt Lake City. For at naae denne Dase maatte vi passere en hylende Ørten af samme Bestaaffenhed som den Dal,

Salt Lake City, den 27de Juli 1870.

hvor Byen nu ligger, en Ørten, saa blottet for al Vegetation, at der paa ti tusinde Tonder Land ikke findes Føde nok for en Flok Faar.

Hvordan er da dette Mirakkel udført? Ved Banding. Vandet fra den smeltende Sneee paa de omlyggende Bjerge ledes i Kanaler og Grøfter ind over Markerne og tvinger Jorden til at yde sin Grøde. Den noiagtigste Kontrol iagttages ved Fordelingen af Vandet. Byraadet beskikker en Vandmester, der forestaaer det Hele, og denne ansætter en Mand i hvert Distrikt, hvis Forretning er at paasee, at hver Fordeier faaer sit Kvantum Vand. Om Foraaret, naar der er Overflod af Vand, finder ingen Indstrækning Sted; kun naar den tørre og hede Aarstid indtræffer, blive disse Mænd kaldte til Aktivitet. Hver City Lod, som udgjør 1½ Acre, faaer da benyttet en Strom Vand, omtrent to Fod bred og tre Tommer dyb, en Time om

Ugen, og naar Timen kommer, det være sig ved Dag eller Nat, maa Eieren modtage Vandet, hvis ikke gaaer det til nærmeste Nabo.

Den værste Plage i hele denne Egn er Græshopperne. De kunne forvandle disse frugtbare Egne til en Ørken i mindre end en Dag. Luften er fuld af dem som Sneeflokke i en Storm, Gader og Haver ere fuldstændig dækkede af dem. Hidtil har man ikke kunnet hitte paa noget Raad imod dem. For de saae Binger, drives de ofte ned i Vandgrøfterne og fanges der i Net eller Kurve tøndevijs og brændes. Undertiden lægges lange Rader af Halm over Markerne, og naar de saa have samlet sig deri, sættes Ild paa det Hele, men alle disse Midler forslaae kun lidt.

Tre Gange i Sommer har Salt Lake City og Omegn faaet hvert Straa og Blad opædt af disse smaa Uhyrer, og man frygtede et fjerde Besøg af dem, og dette er ikke blot det første Aar, man lider under denne Plage, men det fjerde. Dette har naturligvis formindsket Brødstoffet betydelig, og en af de bedst underrettede Mænd i Territoriet fortalte mig, at det var slet ikke umuligt, at en Dag vilde komme, da hele Territoriet vilde lide Mangel paa Proviant.

Tabernaklet slaaer En med Forbauselse. Det dækker et Gladerum af næsten en heel Acres Udstrækning, og dets hvælvede Tag ligner et halvt Eg, hvis Yderkant hviler paa Steenpiller, 30 Fod høie. Det er bygget af Træ, Sten og Muursteen. Udsigten fra denne Bygnings Tag er overmaade smuk. Under Dig ligger Byen som en stor Park, mellem hvis Træer Bygningerne titte frem som Lysthuse. Paa Vestsiden strækker sig Saltøens blanke Flade, og længere henne i Horisonten, saavel Vest som Øst, hæve de sneedækkte Tinder sig majestætisk mod

det Høie. Atmosfæren er saa klar, at Bjerge, der ligge en tredive engelske Mile borte, synes saa nær, som om Du kunde spadserere dertil paa et Par Timer, og over Dig hvælver sig en Himmel saa klar som Italiens. Hvad der kunde bevæge Mormonerne, 30,000 i Tallet, til at nedsætte sig i denne Egn, saaledes som den var for 23 Aar siden, maa Gud vide. Hvis det var for at undslippe Civilisationen, der fordømmer nogle af dette Folks Vedtægter, har Brigham Young ikke lagt sin vanlige Starpsindighed for Dagen.

Lidligere tog det Pilgrimene fire Maaneder at vandre fra Missouri Floden til dette Sted, men de viste dog, at det lod sig gjøre, og det er ligeledes bleven godtgjort, at hvor en Mand kan reise, kan ogsaa Jernbaner anlægges.

Præsident George A. Smith, Brigham Youngs første Raadgiver, modtog vort Reiseselskab med særdeles Forekommenhed. Han var fuldstændig hjemme i alle Territoriets Anliggender, og hans Meddelelser om deres Agerdyrkningsmethode vare uvurdeerlige for os.

Hvad Utahs Fremtid angaaer, kan man ikke sige Meget. De kunne naturligvis ikke konkurrere med de agerdyrkende Stater nede paa Prærierne med Hensyn til Kornavl, og hvad Frugtavlen angaaer kan den ikke maale sig med Ny Englands Stater, endstjondt jeg har seet bedre Øbler her end noget andet Sted.

Jeg er bleven anmodet om at rette paa nogle seilagtige Meddelelser om Brigham Young. Istedetfor halvtredstidstypoe Hustruere har han kun sexten; istedetfor Hundreder af Børn har han kun ni og fyrrer. Han har sit eget Skolehuus, og de fleste af vort Reiseselskab, som besøgte Theatret, maatte indromme, at hans to og tyve Døtre, der sad i en privat

Loge, havde de intelligenteste Ansigter, de nogenfinde havde seet.

En længere Samtale med deres Delegerede i Congressen, W. H. Hooper, hvis Ankomst til Territoriet hilstes med stor Jubel, lader mig ane, at der næres lidt Frygt for Utahs Fremtid, og om noget bedre Tilflugtssted skulde blive søgt engang, vil det aldeles ikke vække nogen Forundring. Men Middagsklokken lyder

og jeg maa slutte mit Brev, endstjændt jeg ikke har skrevet halvt saameget som jeg onster. Kl. 2 sige vi Salt Lake Færel. Vi havde haft en udmærket Tid, ere blevne godt behandlede og forlade Stedet betagne af Forbauselse over Menneffets Evne til ved simple Midler at tvinge den vildeste Natur til at blomstre som Rosen.

Beretning fra Norge.

Kjøbenhavn, den 16de October 1870.

Kjære Præs. W. W. Cluff.

Netop hjemkommen fra en Tour til Norge, soler jeg det er min Pligt at give Dem og de Hellige en fortsat Beretning om Tidens Afbenyttelse og Missionens Tilstand deroppe. Jeg afgik fra Kjøbenhavn som tidligere meldt og ankom til Christiania den 18de September, hvor jeg paa det Hjerteligste blev modtaget af Præsident P. Brown og de Hellige. Jeg opholdt mig i Christiania en Uges Tid og afholdt Forsamlinger saavel i Byen som i dens Omegn. Lokalerne vare i Regelen oversylde af baade Hellige og Fremmede, Herrens Aand var rigeligt udgydt over os og kraftigt Vidnesbyrd blev aflagt af de forskjellige Eldster, i hvis Ord det saldt at prædike. Derefter foretog jeg i Selvfab med Br. Brown en Tour til Frederikstad, hvor vi besøgte sidstaævntes Familie, hvem han ikke havde seet i sytten Aar, og tilfredsstillede deres Nysgjerrighed angaaende Utah og det Sidstedages Værk efter bedste Evne. Ogsaa der samledes vi med de Hellige, vore ægte Slægtninger i Aanden, med hvem vi kunde sammensmelte i Følelser og Sympathier langt mere end med dem, der gjøre Krav paa Blodets

Baand. Dernæst begave vi os til Drammen, hvor ligeledes Forsamlinger afholdtes. Her skiltes jeg fra Br. Brown, som i Forening med Br. Grue fra Utah tog til Christiania for at gjøre Forberedelser for Conferencemødets Afholdelse, medens jeg begav mig til Besføsen og Kongsberg for at besøge Slægtninge og Venner, hvilke i Lighed med min Familie i Drammen, modtog mig med al mulig Artighed og Glæde. De kan selv forestille Dem, hvorledes man soler ved Gjensynet efter tretten Aars Fraværelse, og især naar man kommer fra et saa fjernt Sted som Utah; og da Kongsberg i Lighed med alle andre smaa Provindsbyer i Selvsølelsen af „det fortræffelige Gamle“ har smækket Døren i for vore Brødre, er det naturligt, at Tradition og Fordomme sad til Hoibords der.

Conferencen afholdtes i Christiania Lordagen og Søndagen den 8de og 9de October og var talrigt besøgt af Sodstende og Venner. Rapporter afgaves af de forskjellige Eldster og Alt tydede paa, at Missionen er i al onskelig Fremgang. Øvrighederne ere allevegne humane og sætte kun yderst sjelden deres

ufrie Love i Kraft mod vore Missionærer. Vort Folk der har afstunget dem deres Agtelse ved retsfindig Wandel og et exemplarisk Levnet — Noget, som i Længden taler langt kraftigere end alle de Bagvasselser og Tendensløgne, som vore Opponenters kunne ophobe paa os. Der døbes stadig Nogle, og i det forløbne Aar har Fremgangen i det Hele været tilfredsstillende. En Broder løstes fra sin Missionsvirksomhed og fire andre Brødre ordineredes til Eldster, nemlig Emil Hartvigsen, Johan Pedersen, Anton Olsen og Johan Nogleby. Disse unge Mænd udtalte for den talrige Forsamling deres Beredvillighed til at forlade deres timelige Stilling og gaae ud i en kold, følesløs Verden for at forkynde det Sidstedages Værk. Præsident Brown anviste Br. Grue Arbeidsmark som omreisende Eldste i det østlige Norge, medens Br. Mons Andersen, der hidindtil har gjæstet sine Slægtninge i Hedemarken, anvistes Plads i det vestlige, med Stavanger som Hovedkvarter. Endnu maa jeg specielt omtale Br. H. H. Berg, som for at komme til Conferencen, traadte omtrent 45 danske Mil paa meget kort Tid for at kunne overvære den; det var et høist uventet Besøg for Alle, men det vidner tilstrækkeligt om hvad Stof, der er i Manden. Allesteder klages der over Mangel paa Missionærer, hvisaarsag Hovedindholdet af Talerne omhandlede det Ansvar, der paahviler de Hellige, at understøtte Missionærerne og paa enhver fornøstlig Maade bidrage til Evangeliets Forkyndelse. Det er mig en stor For-

noieelse at kunne give de norske Hellige det allerbedste Vidnesbyrd for Trofast, Skydsfthed, Beseftedenhed og Orden. Alle længes eiter at samles hjem til Zion, men desværre kan dette Ønske kun realiseres i ringe Grad, da Midler fattes. Udentvivel er dette ogsaa en Styrelse af Forsynet, der vaager over Alt, thi skulde enhver Hellig faae dette Ønske opfyldt, hvormange bleve saa tilbage til at advare Verden? Hvor gjerne vilde jeg ikke blevet længere iblandt mine Landsmænd, men Conferencemødet i Kjøbenhavn, hvor De ønskede min Nærværelse, nødte mig til at forlade mit Fødeland den 11te October og i Forening med Br. Brown, hvem De har inviteret til at samles med nogle af Eldsterne fra Dalen i Kjøbenhavn, ankom jeg velbeholden hertil den 12te October, særdeles vel fornøiet med mit korte Besøg i Norge. Broder Brown har gjort god Fremgang i Sproget, hvilket han tildeels havde glemt under sin lange Fraværelse, og det glæder mig at kunne sige, at han har forstaaet at vinde baade Gamle og Unges Agtelse og Tillid, og det er min Formening, at han er den rette Mand paa det rette Sted, og vil gjøre meget Godt for den norske Mission. Som saamange andre unge Mænd i vor Kirke, vil han nu først lære hvad Evangeliet er, samt erholde Tillid til Herrens Forjættelser, thi Missionslivet er rigt paa Velsignelser for enhver fremadstræbende Yngling saavel som for Oldingen.

Deres Broder i Pagten

A. O. Thomassen.

Conferencemøde i Aarhus

fandt Sted den 24de og 25de September og overværedes af Missionspræsident W. W. Cluff, omreisende Eldste N. C. Edlessen, Conferencepræsident P. Madsen, det lokale Præstedomme og en stor Deel Hellige og Fremmede.

Conferencen er inddeelt i sex Grene, og Forstanderne for samme aflagde deres Vidnesbyrd om de Helliges Tilstand og Udsigterne for Værkets Fremme, hvilke befandt sig at være ret gode, og udtalte tillige deres Beredvillighed til fremdeles at offere Tid og Evne for Herrens Sag, hvorefter Eldste D. B. Andersen foretog Sagen „Alle, de tale om Utah,“ under de Tilstedeværendes livlige Bifald.

Eldste N. C. Edlessen belærte de Hellige om Nødvendigheden af at opfylde deres Pligter baade mod Gud, sig selv og deres Medmennesker; formanede til Punktilighed i at efterkomme Tiendeløven, understøtte Missionen og det arbejdende Præstedomme, samt til at føre et reent og moralisk Liv til Gavn for dem selv og til Ære for det Samfund, hvortil de høre. Var derefter Vidnesbyrd for de mange Fremmede om det Sidste-Dages Værks Guddommelighed og Forsynets Virksomhed blandt Nationerne.

Næste Formiddag overlodes Tiden først til Eldste Laurigen, der aflagde et aandsfuldt Vidnesbyrd for de Forsamlede og gav en interessant Fremstilling af en Missionærs Virksomhed og Gjenvordigheder; hvorefter

Conferencepræsident P. Madsen oplæste den statistiske Rapport, som udbviste, at der siden sidstafholdte Conference var døbt 44 og ligeledes 44 emigrerede, saa at Totalsummen forblev uforandret. Udsigterne for Missionens Fremgang vare gode og Brødrene arbejdede med Flid og Nidhøjhed for Sandhedens Udbredelse.

Talte opmuntrende og belærende om de Helliges Pligter og Forhold, og da hans Foredrag holdtes i en god, livlig Aand, var det til megen Opbyggelse for alle Tilstedeværende.

Præsident W. W. Cluff holdt derpaa en længere Tale i det danske Sprog til stor Glæde for de Hellige. Hans Bemærkninger fremsortes under Veiledning af Herrens Aand og indeholdt Hentydninger til hans mangeaarige Missionsliv, der begyndte i hans tidlige Ungdom; havde to Gange været sendt til Sandwichsøerne, to Gange til Skandinavien og havde anvendt det meste af sin Tid hjemme i den indre Missions Tjeneste; havde hørt Evangeliet blive forkyndt i sex forskellige Nationer og i fire forskellige Sprog, men allevegne herster den samnte Aand, og ved den kunne alle vore Eldster bære Vidnesbyrd om, at Joseph var en Guds Prophet og at Brigham er hans lovmæssige Eftertræder, selv om de aldrig have seet nogen af disse Mænd med det legemlige Die. Vi kunne ikke gjøre Andet end prædike Evangeliet for Folket; Omvendelsen og Annamelsen af det glade Budskab er Noget, som hver især maa sørge for; selv Kristus formaade ikke at omvende saa Mange, som han gjerne vilde, og udtaler ved en vis Leilighed sin Bedrøvelse derover. Hentydede til Menneskenes Ulydighed i de forskellige Tidsaldere og hvilke Følger de havde paadraget sig derved, og skildrede den lykfsalighed, enhver trofast Eldste føler i denne Kirke, trods al den Modstand og Haan, som han lønnes med af en selvkløg Verden. Sagde, at Ingen, som besjæles af Guds Aand, vilde gjøre sig skyldig i nogen Overtrædelse, thi den er et Børn imod enhver Fristelse; opmuntrede de Fremmede til med ydmygt

Sind at søge Gud i Bonnen, da skulde de ligesom fordom erfare, om dette Værk er af Gud eller om vi tale af os selv.

Om Eftermiddagen prædicatede Eldste D. B. Andersen om Evangeliets første Principer for en stor Forsamling af Hellige og Venner; en fortræffelig Mand herseede.

Derefter foreslog Eldste N. C. Edlessen Kirkens Auctoriteter til Opholdelse, hvilke alle eenstemmigt anerkjendtes i deres respektive Pladse, saavel dem, der virke hjemme i Zion, som dem, der arbeide i Udspredelsen.

Derefter benyttede han det Meste af Eftermiddagen til at tale om Propheternes Opsyldelse, samt henviste til dem, der endnu staae tilbage at opfyldes, thi ikke en Løddel af Herrens Ord skulde

falde magtesløs til Jorden, men Alting skee, som sagt var. Han udøvede en god Indflydelse over Forsamlingen og sluttede med at velsigne alle dem, der bebeslitte sig paa det Gode.

Præsident Madsen foretog derpaa nogen Forandring iblandt det lokale Præstedømme, ifølge Menighedens eenstemmige Votum, tre nye Missionærer bleve talbede, og sluttede med at udtale sin Glæde over at arbeide i denne Mission, uagtet han ofte tænker med Længsel paa sin Familie og sine Venner i Utahs fredelige Dale.

Efter at „Utahsangen“ atter var af-sungen ifølge Forsamlingens Ønske, sluttedes Conferencen med Bøn af Eldste Chr. Henriksen.

Conferencemøde i Aalborg

afholdtes den 8de og 9de October og overværedes af følgende Eldster fra Zion: N. C. Edlessen, omreisende Eldste i Scandinavien, J. H. Jensen, Præsident for Aalborg Conference, Peter Madsen, Præsident for Aarhus, Missionærerne Søren Christensen Thura og Michel C. Christensen samt en stor Deel af det lokale Præstedømme og mange Hellige fra By og Land.

Præsident J. H. Jensen anmodede de forskjellige Forstandere om at afgive Rapport om deres Virkekredse. Conferencen var inddeelt i fire Grene, og de Helliges Tilstand var tilfredsstillende; Brodrene roste dem meget for deres Villighed til at efterkomme Evangeliets Fordringer og den gode Mand, som de besjæles af. Udsigterne for Værkets Fremme ere paa sine Steder ret gode, paa andre Steder igjen hersker mere Sløvhed blandt Fol-

ket. Brodrene meente, at der i den tilstundende Vinter vilde blive Udskillige tillagte Menigheden, da Erfaring har viist, at paa denne Aarstid ere Menneskene meest tilboielige til at annamme Daabens hellige Ordinance. Der var døbt i de sidste fire Maanedes 26 Indvidder, 35 vare emigrerede, 21 Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede, foruden en heel Mængde hos vore egne Folk. „Stjernen“ har 128 Subskribenter blandt de Hellige, 40 blandt Fremmede. 85 betale Indtægtstiende.

Eldste Peter Madsen fra Aarhus glædede sig over sit Besøg i Aalborg og afslagde et sundigt Bidnesbyrd om Sandhedens Evangelium, som i vor Tid og Slægt var gjengivet til Jorden ved Guds egen Indgriben i Verdens Skjæbne. Siden Kirkens Fordrivelse fra Jorden under Romerrigets Forfølgelser har Men-

nestene været uden Præstedomme, indtil den Dag Gud selv gjengav det til Br. Joseph som Dpshjælpelse af sine Tjeneres Prophetier og i Overensstemmelse med hans fra Evighed lagte Plan. Vi glæde os ved at kunne fatte Lidt af Herrens Handlemaade, medens Menneftene, blændede af egen Indbildfthed, ere aldeles fortryllede af deres egne selvblavede Systemer og ikke kunne see Lyset. Dpmuntrede de Hellige til Trofasthed, forklarede Tiendeloven og andre timelige Sager, vedrørende Værkets Fremgang, og velsignede Forsamlingen i Herrens Navn.

Ældste N. C. Edlessen sølte sig meget lykkelig ved at gjensee Aalborg og sine Venner sammesteds, hvor han tidligere havde sit Hjem. Sagde, at det var ethvert Menneftes Pligt uden Undtagelse at undersøge Evangeliet, naar de høre det, og Ingen vil blive retfærdiggjort, som forkaster det, thi det var givet Alle og Enhver at kjende, om Lærdommen er af guddommelig eller jordist Oprindelse.

Søndag Morgen fremstod Ældste M. C. Christensen, der udtalte sin Tilfredshed med sin Mission, og formanede de Tilstedeværende til altid at vandre et moralsk Liv, saa vi idetmindste kunde af tvinge vore Medmennefter Afgtelse, om de end ikke kunne fatte vore Principer.

Ældste S. Christensen sammenlignede de Principer, som de Sidste-Dages Hellige prædike, med dem, der bleve forkyndte af Frelseren og hans Disciple, hvorefter

Ældste P. Madsen fra Aarhus fremstod og paapegede Nødvendigheden af at opholde hverandre i vore Bønner og understøtte hverandre i Tro og Samdrægtighed; advarede mod Sektismens trykkende Aand og de forskjellige Partiers modstridende Principer; talte skarpt mod Nutidens Geistlige, af hvilke mange trods

bedre Vidende prædike Lærdomme, som de selv ikke troe eller hylde, blot for at sikke sig deres Gage. Theologi studeres som ethvert andet Fag, uden anden Driveffeder end Udsigten til en behagelig Fremtid, medens de sande Guds Mænd forudum saavel som nu paalagdes at give for Intet, hvad de havde annammet for Intet. Talte ligeledes om Guds Væsen og hans Handlemaade, samt stildrede med Varme, hvilken Fremtid Nationerne gaar imøde; hvorefter „Glfte Zion, Herrens Stad“ blev affungen.

Ældste S. Christensen Thura talte om sine første Erfaringer i Kirken og hentydede til den bigotte Aand, som dengang ophidsede Folket til Forsølgelse mod de Hellige i hans Hjemstavn, Venshyssel, og omtalte, hvorledes han allerede dengang flere Gange ved sin „kraftige“ Optræden frelst Brodrene fra Pobelens Mishandling. Det bragte en særdeles god Indsydelse over Forsamlingen saaledes at blive ført tilbage i Grindringen til de Dage, da Herrens Tjenerer under Savn og Moie søgte at indføre de Principer, som senere saa Mange have frydet sig ved.

Om Eftenmiddagen foreslog Ældste N. C. Edlessen Kirkens Authoriteter til Opholdelse i vor Tro og vore Bønner, hvilket eenstemmigt vedtoges.

To Brødre kaldtes til at gaar paa Mission, nemlig Nils S. Andersen og Jacob Christensen, hvilke anvistes deres Arbeidsmark i Conferencen.

Præsident S. S. Jensen udtalte sin Tilfredshed med Brodrene, der arbeide i Evangeliets Tjeneste og haabede, at de skulde see Frugten af deres Flid i den kommende Vinter; derefter blev „Utahsangen“ affungen.

Ældste N. C. Edlessen sagde, at Utah var det bedste Sted paa Jorden for de Hellige at boe, da man der kan erfare,

hvad et Menneſte indeholder bedre end noget andet Sted; det tager Tro at komme der, det tager Tro at leve der og det vil ſom ofteſt ſnart viſe ſig, om Attraaen til at tjene Gud er den meeſt fremherſkende. Var Vidneſkbyrd om Joſeph Smiths guddommelige Sendeſe og ſagde, at han aldrig vilde forkynde dette, hvis han ikke var overbeviſt derom. Talte om Prophetierneſ Opsylddeſe og ſtildrede Herrens Handlemaade med Verden i denne vor

Dag. Opmuntrede de Hellige til at ihukomme Tiendeloven og være trofaſte i alle Pligters Opsylddeſe; nebbad Guds Veſignedeſe over Forſamlingen.

Ældſte P. Madſen gjorde atter nogle Bemærkninger til Gavn for Miſſionærerne og de Hellige, hvorefter

Ældſte J. H. Jenſen foreſlog at have Conferencen til ubeſtemt Tid.

Takſigedeſe af M. A. Hanſen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ſte Novbr.

Nyt fra Utah.

Under denne Overſkrift har „Millennial Star“ Følgende:

Sandhedens Fjender blive aldrig trætte af at opponere mod Herrens Værk, ſnart paa en, ſnart paa en anden Maade, ſaalænge de have Magt og Keilighed dertil; ja Millenniet vil ikke oprinde og Fred blive gundſættet paa Jorden, førend Satan og alle hans Tilhængere blive bundne og hindrede i at gjøre mere Fortræd, indtil de atter loſlades. Chriſti Kirkes Historie i denne Tidsalder ſaavel ſom forud indeholder ikke blot en Beretning om hans Tjeneres Beſtræbelſer for at grunde Retſædighed paa Jorden, men tillige en Beretning om hans Fjenders Beſtræbelſer for at modvirke, kuldblæſte og tilintetgjøre hans Gjerning, om mulig. Det er derfor ikke underligt, at vi i vore Dage ſee de Ugudelige reiſe ſig til Kamp mod Guds Salvede og hans Folk fra Tid til anden, og at de ſoge at overvælde os med alle optænkelige Provvelſer og Gjenvordigheder.

Vi have i den ſeneſt forlobne Tid ſeet mange Beſtræbelſer i denne Retning, forſt et vandvittigt Forſog paa at ophidſe Befolkningen i de Forenede Stater til Kamp imod os; dernæſt Forſøget paa at ſaae en ſkændig Straffelov vedtaget, der var beregnet paa at knuſe os; og ſaa Dr. Newmans Sendeſe til Salt Lake for at nebrakke og om mulig omſtode den bibelſte Ægteſtabsorden. Da alle diſſe Forſog totalt miſlykkedes for hele Verdens Dine, var den næſte Plan at fylde alle offentlige Embeder i Utah med vore bitterſte Fjender, Mænd, der ere kjendte allevegne ſom politiſke Fallenter, principloſe Eventyrere og foragtede af enhver rettænkende Mand i Territoriet. Under Paaskud af at værne om Frenden har Gouvernør Schäffer ſogt at ſaae de Hellige til at aſſevere til ham alle Territoriet tilhørende Waaben, medens Hovedtanken er at rebucere os til en fuldkommen forſvarsløſ Tilſtand, derpaa tilintetgjøre Territoriets Love og fylde Jurierne og Retterne med

Ulve, saa at der ikke levnes nogen Sidste-Dages Hellig Haab om en upartist og reiserdig Dom i nogensomhelst Sag, men overlader ham aldeles ubestytet i disse gemene, lovbryderiske Kjeltringers Vold. Saavidt Efterretningerne hjemmefra gaae til Dato, er dette den nyeste Plan, men Enkelthederne kjende vi endnu ikke. Alt, hvad vi og de Hellige i Europa have at gjøre, er imidlertid at udføre de Pligter, som paahvile os fra Dag til Dag, og overlade til Jehovah at tage Vare paa sit Folk i Zion, thi hans Sag vil seire trods alle Intriger og Anslag, og Sandhedens Fjender ville kun høste Skam og Vanære for hele Verdens Dine. „Naar det grønne Træ neppe kan frelses, hvor vil det saa gaae det tørre?“ Og Jesus siger: „Hvo, som falder paa denne Steen, bliver sonderstødt, men hvem Stenen falder paa, han bliver knuust.“

I de sidste tre Maanedes have vi sendt „Stjernen“ til flere af vore indflydelsesrige Brødre i Utah med Anmodning om at samle Subskribenter for samme, men efter dette Nummer vil den kun blive sendt til dem, der have subskriberet eller tidligere gjort Arrangement beskangaaende med dette Contoir. De Betingelser, vi fremsatte i Nr. 21 staae fremdeles i Kraft, og to Dollars Greenbacks sendte til dette Contoir eller til Broder Robert L. Campbell, Historian Office, Salt Lake City, er Betaling for en Aargang, Postportoet deri indbefattet.

Vi have i dette saavel som i tidligere Nummere af „Stjernen“ offret en Deel af vore Spalter til Artikler, skrevne af Mænd, der staae udenfor vort Samfund, ikke fordi vi føle os smigrede ved deres gunstige Domme, da Enhvers Mening i Grunden er os ganske ligegyldig, men fordi vi ansee det for ret at holde vore Sødfkende underrettede om Stemningen i de Forenede Stater, samt hvorledes vore principmæssige, men dog hæderlige Opponenten, bedomme de forrykte Midler og Kneb, som benyttes af Folk, der lade Had og Bitterhed raade istedetfor Upartisthed og sund Fornuft.

Correspondance.

Amerika.

Provo, Utah, den 18de September 1870.

Min kjære Son William.

Efter længere Tids Nølen vil jeg idag skrive nogle Linier til Dig, haabende, Du tilgiver min Seendragtighed. Tallet være vor himmelske Faders Belsignelse nyde vi Alle god Helbred, og i

det Hele er Sundhedstilstanden fortrinlig i vort Territorium for Nærværende; jeg haaber, at det samme er Tilfældet med Dig.

Vi have været særdeles velsignede iaar

trods Græsshopperne og Torken; vi have havt et nogenlunde godt Udbytte af Hvede og Havre, og et rigt Udbytte af Mais og Frugt. Kartoffelhøsten var middelmaadig. I andre Countier har Afgrøden været mindre end hos os. Siden 1ste August have vi ingen Græsshopper havt, og saavidt vides have de heller ikke lagt Eg nogensteds i Territoriet; vi haabe derfor at faae en god Høst næste Aar.

Vi modtog dit venlige Brev, som Du sendte kort efter din Ankomst til Kjobenhavn, og det glædede os, at Du var naaet heldig frem til dit Bestemelsessted.

Jeg har i Forening med dine Brodre indbegnet et stort Stykke Holand i Sommer, og vi søge at anskaffe os saa mange Ungkreaturer som muligt, og haabe, at vor Kvegavl vil lønne sig med Tiden. Vi have begyndt at opføre et Huus paa Ranch'en (Græsgang).

Arbeidet paa Klædefabrikken her i Byen gaaer raft frem; den bliver fem

Stager hoi og bygges af Grannit, med Undtagelse af den øverste Stage, der bliver af Træ. Steenarbeidet er næsten færdigt. Ved Siden af denne Bygning opføres to andre store Bygninger af Adobies.

Din Svigerfader Br. Whipple, er kommen hjem fra sin Mission til Staterne. I Boston besøgte han din Tante Emeline, hvor han blev meget venligt modtaget.

Præsident Young med Følge er for nogle Uger siden reist ned igjennem de sydlige Settlementer, hvor han har ladet udstikke Plads for nye Byer; han ventes her tilbage om nogle Dage. Din Moders Helbred er meget god i Sommer.

Maa Herren velsigne Dig med Helbred og sin gode Land, at Du kan have Blisdom til at udføre din Mission med Hæder, er vort inderlige Ønske.

Din hengivne Fader

David Cluff, senior.

Brigham Young og Mormonerne.

Under denne Overskrift har „Troy Times“ en Correspondance fra Salt Lake City, hvori Correspondenten udtaler sig paa sit Reiseselskabs Vegne.

Brigham Young er i Besiddelse af stor Kraft som en Organiserer og Styrrer. Paa vort Spørgsmaal: Hvad bør Regjeringen gjøre med Indianerne? svarede Eldste George A. Smith: „Overlad dem heelt og holdent til Præsident Young og giv ham 100,000 Dollars om Aaret, saa vil han sørge for dem, og I skulle aldrig høre om Ulykker fra den Kant mere.“ Jeg tvivler aldeles ikke

om det. En af vore Damer syntes, at Mr. Young lignede Washington noget. Han er stærkbygget og fuld af Kraft baade i Legem og Sjæl. Det Arbejde, han udfører, er umaadeligt. Hans egne private Forretninger ere storartede; han eier Møller, Fabrikker, Græsgange og Kreaturer i tusindvis; hans Huusvæsen alene optager meget af hans Tid, thi han tager faderlig Omsorg for hver af sine 49 Børn, og intet Mennekte formaaer at indtage hans Plads, medmindre Altning ordnes med videnskabelig Nøiagtighed. Saadan er Brigham Young. Hans Ind-

flydelse over Folket er næsten ubegrændset. I Utah æres han som Prophet, Overpræst og Konge. Hans Tjender sige, han er despotisk og at Mormonerne ere Slaver. Jeg er af en anden Mening. Profetlyter til Troen hentes fra de fattige Klasser i Danmark, Wales, England osv. Hjemme eiede de Ingenting, men vare nedfunkne i den dybeste Armod. Brigham staffer Penge tilveie for deres Udfrielse; naar de komme hertil, anvises de et Stykke Jord og begynde saaledes et nyt Afsnit af deres Liv. Et Gjeldsbeviis udstedes for de udlagte Penge, hvilke tilbagebetales i aarlige Afdrag, hvilket de let kunne gjøre, naar de ere flittige og paapasselige. Vi saae Tusinder af hyggelige Hjem under vort Ophold i Utah. Der betales Tiende til Kirken af alle Indtægter, og af det saaledes Indkomne saae Enker og Faderløse Understøttelse; ligeledes anvendes Meget deraf til Vedligeholdelse af Kirkens Organisation. Alvel, jeg maa ærligt tilstaae, jeg kan ikke see noget Tyranni i alt dette. Brigham laaner disse Menneſter Midler og hjælper dem med sit skarpe, praktiske Blik, hvorved de kunne begynde et nyt og virksomt Liv, og inden kort Tids Forløb have de erhvervet sig Goder og Bekvemmeligheder, som de forhen aldrig

anede, og til Gjengjeld derfor yde de blot en lille Part af deres Fortjeneste. De ere ikke mere Slaver end de Tusinder, der arbejde for deres Ophold i Staterne, hvor Andre tage al Fordelen.

Hvad disse Mormoner have udrettet er forbausende. Paa deres Bændings-system alene anvende de 125,000 Dollars aarlig. Saa er der Jernbanen, de gode Landeveie, hvoraf den, paa hvilken vi kjørte, er 500 engl. Mile lang og fører heelt op til Helena i Montana; dernæst Husene, Laderne, Indhegningerne og Cityboldene, som i de tidligste Dage opførtes til Befkyttelse mod Indianerne og er 8 Mil lang, men som nu forfalder Aar for Aar; dernæst de offentlige Bygninger og Jordens Opdyrkelse. De fabrikere ogsaa deres eget Klæde og have til Hensigt at indføre et fuldstændigt System af indenlandsk Industri, hvorved de kunne blive aldeles uafhængige af den øvrige Verden. Grundbolden til Templet har allerede kostet en Million Dollars; det er 200 Fod langt og 100 Fod bredt, og naar det engang bliver fuldført, vil dets 225 Fod høie Spir være et varigt Minde om Mormonernes Opoffrelse og Hengivenhed for deres Tro.

Dr. Newman's Mission til Utah.

(Fra „New Orleans Times.“)

„Pastor Newman har ganske vist forregnet sig, da han troede at vinde Navnkundighed ved at indlade sig i en religiøs Kamp med Brigham Young. Saa godt som alle Blade af Betydning, ja endog dem, der ere af samme politiske Farve som ham selv, stemple hans Op-

træden som uværdig, unyttig og som mere eller mindre skadelig for Christenhedens Sag i det Hele. Den flette Smag, han lagde for Dagen ved at behandle et theologisk Emne paa Procurator Wiis, er altfor aabenbar til at kunne benegtes, endstjændt ogsaa dette kunde man have

baaret over med, hvis noget virkelig Godt havde flydt deraf, hvilket ikke var Tilfældet. Tvertimod, det er bitterligt for Alle, at i Takt og social Etikette stod han langt tilbage for Brigham Young. Hans Hoiærværdighed glemte sig selv, idet han tabte sin Selvbeherstelse, og lod sig som Folge deraf forlede til at sende Young en meget usorgfagtig, skulstig Udfordring, hvilken denne modtog, idet han overdrog Diskussionen til et Par af sine Underordnede paa en saadan haanlig og overlegen Maade, at det fremfaldte en ny bitter og vred Skrivelse fra Pastoren, der stod i saa størende Modstætning til Prophetens værdige Optræden, at Enhver strax kunde see, at han befandt sig i en haabeløs Stilling og var nødt til at kæmpe med sine Gistænder udtrulne. Han kommer derfor tilbage, uden at have udrettet det mindste Godt, et levende Beviis paa Brigham's store Takt og overlegne Forstand. Han kan nu trække sig tilbage fra Kampen med den sorgelige Bevidsthed, at han ufrivilligt har bidraget mere til Prophetens Ry end noget andet levende Menneske. Vi maae haabe, at

denne Lektion ikke vil være aldeles spildt paa hans Hoiærværdighed, at den vil betage ham lidt af hans flodende Arrogance, som tidligere udmærkede ham, samt lære ham, at Ydmyghed er Kendetegnet paa Christi Disciple. Disse behøve ikke at tye til den borgerlige Lov for at faae den hellige Skrift fortolket; det er heller ikke nødvendigt at fordømme Anderledestenkende, naar Enighed i Principer ikke kan tilveiebringes. Hvis Herren ønskede at faae alle sine Born af een Tro, kunde han sagtens bringe dem dertil, men det lader ikke til, at han vil have det saaledes, og endskjøndt Pastor Newman kan være mere useilbarlig end Pius den 9de og mere lærd end Salomon, er det ikke rimeligt, at Verden vil lade sig omdanne af ham. Vi nære en Mistanke om, at han har offret sig saa aldeles til Studiet af den hellige Skrift, at han har glemt at læse andre gode og nyttige Bøger. Vi tillade os at anbefale ham een i Særdeleshed, nemlig Chesterfields Afhandling om Belevenhed og Dannelse."

Jagttag Tidernes Tegn.

„Han skal sende Eder den Eder forud forkyndte Jesus Kristus, hvem det bør at indtage Himlen indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage af.“ Ap. Gj. 3, 20.

Man horer saa ofte Nutidens Geistlige fortælle deres Tilhørere, at det gamle Testaments Skrifter bleve givne ene og alene som en Rettesnor for Folket, der levede før Christi Fødsel, og at Herren gav os det nye Testamente til alle senere Slægters Veiledning. De fortælle os, at det gamle Testamente bør kun betrag-

tes som en Beretning om Guds Handlemaade med Jødesolket, samt at ingen af Prophetierne i samme have Hentydning til hvad der skal stee i de sidste Dage. Det er heller ikke saa underlig, at vore Theologer stulde søge at indprente denne Anskuelse i Folkets Sind, thi om de stulde anerkjende den ganske hellige Skrift

som Guds aabenbarede Ord, der omhandler hele Tidperioden fra Verdens Skabelse indtil Slutningsscenen, da Kristus skal komme og regjere blandt sit Folk paa Jorden, vilde de staae blottede som Leiesvende, der for timeligt Udkommes Skyld have fortiat de vigtigste Tilbragelser, der vrestaae Menneskeslægten.

Hvilken Contrast mellem Christenhedens Sjælesorgere, der æres og hædres af Alle, der understøttes og opretholdes af den borgerlige Lov, der have gjort det guddommelige Ord til en indbringende Handelsvare, og Apostelen Paulus, der siger om sig selv, at han har arbeidet med sine Hænder for ikke at ligge Menigheden til Byrde. Og hvor smukt deres hele Leveviis harmonerer med Christi Befaling: I have annammet det for Intet, giver det for Intet.

En af det gamle Testaments Propheter fortæller os, at Gud selv skulde i de sidste Dage oprette et Rige, der skulde fortrænge alle andre Riger, men selv bestaae evindeligt. Hvilke Riger skulde fortrænges? Da Gud kun anerkjender eet Rige, nemlig sit eget, maa hermed menes alle de af Menneskene oprettede Riger. Der siges tillige, at Gud skal indsamle sit Israel fra de fire Veir og danne dem til en mægtig Nation imellem Bjergenes Toppe, hvor Folk skulle strømme til for at søge Visdom; ja selv Jordens Mægtige ville i sin Tid ikke forismaae at drage op til Jakobs Guds Huus for at erfare hvad Herren kræver af dem. Uheldigvis for dem, der forfaste det gamle Testaments Prophetier, viste Herren Apostelen Johannes hvorledes Evangeliet skulde gjengives ved Aabenbaring i de sidste Dage, lige for hans Doms Time, og da Apostlerne engang spurgte Kristus om Tegnene paa hans anden Komme, svarede han, at „dette Riges“ (hans Riges) Evangelium skulde forkyndes som et

Widnesbyrd for alle Folk, og da skulde Enden komme. Dette Svar vilde være meningsløst, hvis „dette Riges“ Evangelium var bleven forkyndt uafbrudt gennem Katholicismens og Protestantismens lange, mørke Tidæaldere indtil vore Dage, og at domme efter Christenhedens egne Missionsberetninger har det endnu lange Udsigter til „Endens“ Komme.

Tegnene og Gaverne, der skulde følge Medlemmerne af Guds Rige, forkastes heelt af Nutidens Lærde som overflødig, men lad os overveje hvad vor Text siger: „Han skal sende Eder den Eder forud forkyndte Jesus Kristus, hvem det bør at indtage Himlen indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talt ved alle sine hellige Propheters Mund.“

Dette Vidnesbyrd findes uheldigvis i det nye Testamente, og gjælder altsaa om alle Slægter efter Christi Fødsel. Hvad skal man gjøre med det? Det er Guds egne Ord, og han har sagt, at ikke en Løddel skal falde uagtesløs til Jorden, men Alt skal opfyldes. Hvis dette er Sandhed, og hans Ord kan jo aldrig feile, da er det vor Rettighed og Pligt at undersøge alle Aabenbaringer, som indeholdes i det gamle og nye Testamente, og see hvad Herren har ifinde at udføre paa Jorden i de sidste Dage. Det er vor Pligt at iagttage Tidernes Tegn, at forvente et Budskab fra Himlen, at forvente Præstedommens Gjengivelse til Jorden, hvorved Fædrenes Hjerter (de Udbodes) vendes til Børnene (de Levende), og Børnernes til Fædrene, som Malachias har sagt; vi kunne ligeledes forvente, at Gud skal aabenbare for sine Børn Planen for det nye Jerusalems Opførelse, at det kan blive Gnochs Zion ligt i Skjønhed og Herlighed, hvilket sidste engang skal komme ned fra Himlen og forenes med det Zion, som skal bygges paa Jor-

den. Kan menneftelig Viisdom alene iværkfætte faadan en stor Gjerning? Du Nogen troer saa, beklager jeg ham, thi da vil han uidentvibl paa en kommende Dag blive hilset med disfe Ord: Du havde Dine, men vilde ikke see, Du havde Dren, men vilde ikke høre, Du havde Hjerte, men vilde ikke forstaae, og Du maa nu finde Dig i at blive udelukket fra den Ophøielse, som er beredt for de Trofaste.

Naar man nu veed, at saadan en mægtig Gjerning forestaaer, hvorfor saa ikke undersøge med Opmærksomhed, naar en Mand fremstaaer og siger, at han har faaet det Hverv at paabegynde Tidernes Hyldees Huusholdning? Hvorfor ikke lytte til saadan en Proclamation og prøve dens Værd ved det gamle og nye Testamente og see om den indeholder nogen Sandhed? Jesus sagde, at et ondt Træ vilde ikke bære god Frugt, og ligesaa lidt vil en falsk Prophet kunne forkynde sande og sornuftige Principer.

O, I Menneftenes Børn, ydmyg Eder for Eders Gud, omvend Eder fra Eders Synder og lad Eder dobe i Van-

det til Syndernes Forladelse og annam den Hellig Aand, som giver Lys og Forstand og fylder Hjertet med Lyfsalighed. Grindrer, at Gud udryddede Slægten i Noahs Dage, fordi de forkastede Prophe- tens Vidnesbyrd, endstjondt det var kun een Mand, som kundgjorde, at Gud havde aabenbaret sig for ham; og erindrer tillige, at som det var i Noahs Dage, skal det være i Menneftenes Søns Tilkommelsesdage — en Mand vil atter blive opreift, som skal advare Menne- stene om Guds Straffedomme over Ver- den, medmindre de omvende sig og ad- lyde Herren, og for dem, der lytte til hans Røst, vil der blive udseet et Be- frielsessted. Men han, i hvis Mund, der ikke var Sviig, har sagt, at Menne- stene skulle paa hiin Dag spise og drikke, give tilægte og tage tilægte, det vil sige: kun tænke paa de timelige Goder og ikke agte paa Advarslen, der lyder, hvorfor ogsaa Straffedommene ville finde dem ligesaa usforberedte nu, som Tilfældet var i Noahs Tid.

P. F. Madsen.

Blandinger.

Nu, da den „useilbarlige“ Pave har tabt sin verdslige Magt, endstjondt han fremdeles modtager sin Gage, begynde nogle af de protestantistfe Præster at sornye deres Angreb paa det „Syndens Mennefte,“ og den gamle ærværdige Mand er Gjenstand for mere Sladder end han stjætter om. Den nuværende sornfærdelige Krig og Pavens Fald har ogsaa vækket Dr. Cumming igjen, og med sit: „Sagde jeg det ikke nok,“ begynder han ligesaa ivrigt som forhen at prædike om de sidste Dages Plager. Han siger, at for flere Aar siden fandt han ved Grandstning i Prophe- tierne, at Pavedømmets Fald vilde indtræffe 1868 eller deromkring; han blev haanet og latterliggjort af Folk, men hvem var den falske Prophet? Paven har kun en Præstegaard, sex Acres Jord og en Sognkirke (St. Peters) tilbage. Pastor Cum- ming troer, at Protestanterne ville inden længe samles i Greter Hall og der votere Paven Tak, fordi han har splittet den katholiske Kirke i saa mange Stykker, at det

er umuligt at faae dem forenede igjen. Da Krigen paa Krim udbrod, sagde Dr. Cumming, at ifølge Prophetierne var dette ikke en enestaaende Kamp, men den første af en lang Række Krige, nemlig den krimiske Krig, den indiske Krig, den amerikanse, den italienske, den danske, den østerrigiske og nu den nærværende blodige Krig, der udmærker sig ved et større Mandesald end nogen tidligere i Verdenshistorien.

Ved den sidste Votering i Rom stemte over 40,000 for Paven's Dethronisering og omtrent 50 imod.

Den 23de Septbr. kom Præsident Young tilbage til Salt Lake fra sin Tour til de sydlige Settlementer. Han ledsagedes af et stort Følge, og blev ved Hjemkomsten modtaget af en stor Skare af Byens Indvaanere, som drog deres elskede Leder imøde for at hilse ham velkommen.

Den første Frugt af Gouvernor Shaffers Proklamation, der forbyder Utah's Borgere at bære Vaaben, viste sig Natten mellem den 22de og 23de Septbr., idet et halvt hundrede Soldater fra Camp Rawlins droge ind i Provo City, hvor de paa gammel missouriansk Maneer sloge Døre og Binduer ind, trak Folk ud af Husene, sloge og knusede dem med Revolvere og Geværkolber og forsøgte at sætte Ild paa Byens Forsamlingshuus. Angriberne affyrede mange Skud gennem Binduerne hos Folk, uden dog at ramme, medens vore Brødre med deres sædvanlige beundringsværdige Selvbeherstelse afholdt sig fra Gjengjeldelsesretten, endstjøndt det under de forhaandenværende Omstændigheder vilde have været fuldkommen juridisk rigtigt saavel som en let Sag for dem at nedstøde Fredsforstyrterne. Af de foreløbige Forhør er det hævet over enhver Tvivl, at dette Overfald skete efter høiere Ordre.

Et Reiseselskab, bestaaende udelukkende af Jernbane-Embedsmænd fra alle Linier i Staterne, har gjæstet Salt Lake paa Veien til Californien. Brødrene George N. Cannon, John L. Caine og David D. Calder fulgte med dem ifølge den artigste Invitation til San Francisco.

En Forsendelse af Porcelæn var netop ankommen til Salt Lake fra England, hvor Zions Handelsforening havde gjort store Bestillinger. Alle Sagerne vare prydede med vort Symbol Vikuben samt Indskriften „Hellighed for Herren.“

Indianerhøvdingen Black Hawk, som for et Par Aar siden foruroligede vore sydlige Settlementer, ligger for Døden. Enkelte Steder sydpaa have Indianerne atter forsøgt at stjæle vore Kreaturer og Heste.

I dette Contoir ere to Breve beroende, som ikke kunne besørge, da Adressen er ukjendt. Det ene er fra Fair View, Utah, til Hr. Christen Thomsen, det andet er fra Salt Lake City til Madam Wilhelmine Petersen, Kjøbenhavn. Underretning om disse Individider ønskes.

Poesie.

Nu er det Tid!

Nu bor vi virke med Tro og med Flid,
Nu lægges Spiren til Hæder og Ere,
Nu sættes Planten, som Frugter vil bære,
Nu, i vor Svaghed, i Haab lad os gaae
Fremad bestandig for Maalet at naae.

Nu er det Tid!

Nu har vi lært hvad der forte os hid,
Nu vi forstaae, at fjendt Gjester paa Jorden,
Ere vi Børn af den Høiestes Orden —
Himlen, vort Hjem, som vi engang forlod,
Jorden, den Arv, vi skal tage imod.

Tiden — et Nu;

Livet — et Glor, som vil briste itu;
Døden — en Port, hvorigjennem vi træde
Ind til de Saliges evige Glæde —
Atter at samles med Frænde og Ven,
Fader og Moder at stue igjen.

C. C. A. Christensen.

Fort Ephraim, Sanpete, Utah, 11te Sepbr. 1870.

Indhold.

	Side.	Side.	
Iblandt de Hellige	33.	Correspondance	41.
Beretning fra Norge	35.	Brigham Young og Mormonerne	42.
Conferencemøde i Aarhus	37.	Dr. Newmans Mission til Utah	43.
Conferencemøde i Aalborg	38.	Fagttag Tidernes Tegn	44.
Redaktionens Bemærkninger (Nytt fra Utah)	40.	Blandinger	46.
		Poesi	48.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
og faaes paa Contoiret i Lorenzøngade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og
paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trøkt hos F. C. Bording.